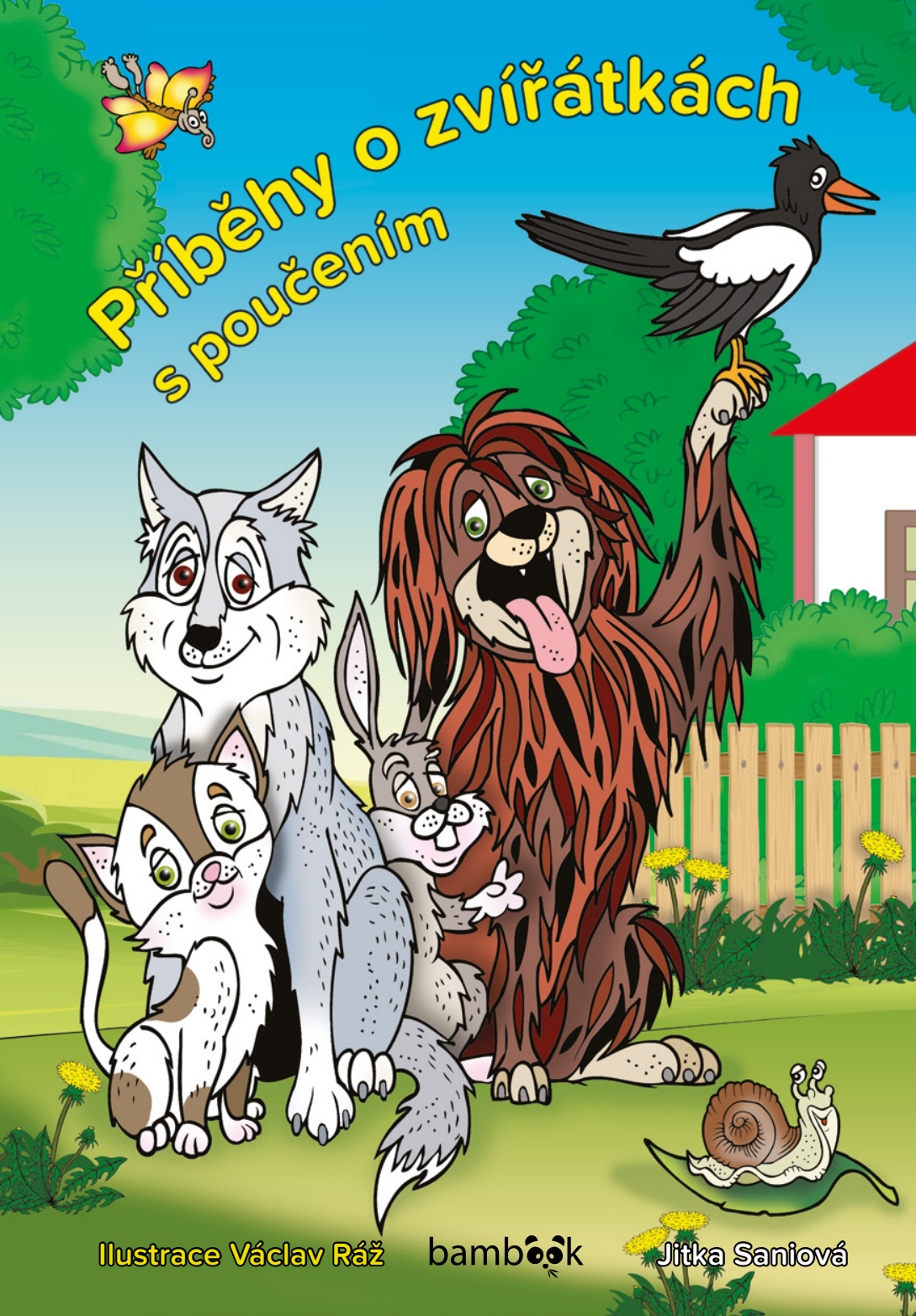

Příběhy o zvířátkách s poučením

Ilustrace Václav Ráž

bambóok

Jitka Saniová

bamb**oo**k

O pejsku Peťuldovi, kočičce Adélce a zapomenutém slabikáři

V rodině Voženílkových žili Kristýnka a Davídek, jejich rodiče a také tři zvířátka - velký huňatý pes Peťulda, bílohnědá kočička Adélka a modro-žlutý upovídáný papoušek Bořivoj.

Jako každé ráno rodiče odešli do práce, Kristýnka do školky a Davídek do školy. Dnes se ale stalo něco neobvyklého.

Davídek si doma zapomněl slabikář.

„Aaaaaah!“ lekla se kočička Adélka a ukázala na stůl. „Peťuldo, podívej se, Davídkův slabikář se pohnul!“

Pejsek Peťulda se protáhl a zamružel: „Hmm, to se ti něco zdálo, Adélko.“

„To přřrece není možnéééé, ty hloupoučká kočko! Sssslabikáře se nehýbou.“

„Hloupoučká kočko!“ zaprskala kočička Adélka na papouška Bořivoje. „Ty jsi ale nevychovaný papouch! Počkej, že tě chytím a bude z tebe lítat peří.“

Pejsek Peťulda toho měl dost. Postavil se, oklepal se a kráčel si lehnout někam, kde by měl klid. Když míjel stůl, spatřil však to, co Adélka. „Ten slabikář se opravdu hýbe!“ zaštěkal.

Kočička Adélka a papoušek Bořivoj zmlkli. Oba se podívali na stůl.

Slabikář se natřásal a posouval se k okraji stolu.

Bum! Žuch!

Slabikář spadl na zem a otevřel se na stránce s písmenkem P. Písmenko P se postavilo a pelášilo pryč. Utíkalo a utíkalo, najednou „bác“! Zakoplo o Peřuldovu tlapku a rozpláclo se na zemi.

Pejssek Peřulda k němu přičichl. „Kdo jsi?“

Písmenko P se uklonilo. „Já jsem P. Umím vonět jako pampeliška.“ A opravdu! Vzduchem zavoněly pampelišky. „Umím štěkat jako pes. Haf. Haf. Jsem písmenko P, na které začíná i tvoje jméno – Peřulda. P jako papír, bez kterého by nebyl tento slabikář. P jako peřičko, pastelka, polštář nebo třeba pivoňka.“

Pejssek Peřulda se pyšně napřimil a zaradoval se. „Jé, tohle je písmenko, na které začíná moje jméno. To je tak hezké!“ Než to dořekl, písmenko P zmizelo.

Adélka seděla u slabikáře a pacičkou obracela stránky. „Já chci taky poznat písmenko, na které začíná moje jméno.“

Náhle ze slabikáře začalo utíkat písmenko J. Adélka k němu přiskočila a zatarasila mu cestu: „Ty jsi moje písmenko?“

„Kdepak, Adélko,“ odpovědělo písmenko J, „já jsem veselý J jako jaro. Beze mě bys nemohla napsat ježek a volat na kamarády Jirko, Jiřinko, Jitko, Jano. A to není všechno – ani jablíčko a jahody bys nemohla vyslovit! Ahoj!“

Písmenko J také uteklo pryč. Adélka začínala být smutná, když vtom uslyšela: „Já jsem A jako Adélka.“ Kočička se ohlédla se a uviděla písmenko A, jak si to mašíruje pryč ze slabikáře.

„Počkej přece!“ volala kočička Adélka, ale písmenko A se dalo do běhu. A najednou bylo fuč!

Pejsek Peťulda a kočička Adélka se na sebe podívali. Kočička se zeptala pejska: „Pročpak utekla písmenka ze slabikáře?“

Papoušek Bořivoj si načechral peří: „To je přece jasné! Slabikář s písmenky patří do školy. Když ho nějaký klučina nebo holčička zapomene doma, písmenka se začnou nudit a utečou pryč.“

Kočička Adélka a pejsek Peťulda museli uznat, že Bořivoj má asi pravdu. Všichni tři se podívali na slabikář, kde již chybělo několik písmenek. „Co budeme dělat, Peťuldo?“ zamňoukala kočička.

Pejsek Peťulda hned věděl. „Musíme je najít a vrátit do slabikáře.“

„Já vám pomůžu!“ zavolal papoušek Bořivoj.

„Ne, ty o mně říkáš, že jsem hloupá. Já tě nechci do našeho týmu,“ zlobila se kočička.

„Adélko, nezlob se,“ žadonil Bořivoj. „Já to taaaak nemyslel.“

Kočička Adélka se mračila, ale pejsek Peťulda ji nakonec přemluvil, aby papoušku Bořivoji odpustila a vzala ho do týmu. „Dobrá, ale už nikdy o mně ani o jiné kočičce nesmí říci, že jsem hloupá.“

„Slibujiiii!“ zavřískal papoušek Bořivoj, až málem spadl z bidýlka.

A protože pejskové pomáhají policistům a vyprávějí si o tom, každý pes ví, jak takové pátrání vypadá. Peťulda se dal ihned do organizování.

„Půjčíme si od Davidka a Kristýnky vysílačky, které dostali k Vánocům. Od tatínka si vezmeme lupu a začneme

pátrat. Až najdeme Adélkou písmenko, zavoláme Bořivoje. Ten přiletí a odnese písmenko do slabikáře.“

„Jasná věc!“ přisvědčil papoušek Bořivoj.

Když všechno zorganizovali, pustili se do pátrání. Pejsek Peřulda čichal a kočička Adélka se dívala skrz lupu po stopách.

„Adélko, tady voní vanilka.“

„Tak to bude písmeno V. Honem za ním!“

Peřulda zapojil do akce nos. Stopa je zavedlo ke stolu, na kterém stála vanilková bábovka. Pod stolem chrápalo písmenko V. Kočička Adélka mrkla na pejska a pomaličku, tak jako to kočičky umějí, se přiblížila k písmenku.

Hop! Chňap.

Držela ho v pacičkách. Pejsek vzal vysílačku. „Haló, tady Peřulda a Adélka. Pod stolem jsme chytili V, řádáme rychlý přilet. Āekáme na stanoviřti.“

„Rrrrozumím,“ zaráčkoval papoušek Bořivoj, „uř jsem na cestě.“

Bořivoj přiletěl rychle jako stíhačka. Vzal do drápků písmenko V a letěl pryč. Písmenko sebou kroutilo a nadávalo. „Hele, puř mě, papouchu!“

Jenomže papoušek Bořivoj se nenechal přemluvit. Přiletěl ke slabikáři, strčil do něj písmenko V a honem slabikář zavřel. „A je to,“ Bořivoj si spokojeně sedl na slabikář.

„Peřuldo!“ zvolala kořička Adélka. „Podívej se, tady je modrá stopa,“ ukázala kořička pod lupu.

„Tak to bude písmenko M,“ zařtěkal pejsek moudrým hlasem. A tak se s kořičkou vydali po modrých stopách. Ty je dovedly ke skřini, kde si písmenko M prohlíželo oblečení. „Podívejte, jak jsou tyhle řaty krásné, když jsou na nich modré chrpy,“ nakrucovalo se M. „Mořná bych měl přebarvit namodro i ostatní řaty, aby byly stejně tak krásné.“

Namísto toho se písmenko M ocitlo v pacičkách kořičky Adélky.

„Tady Peřulda,“ hlásil pejsek do vysílačky, „máme tu další písmenko. Přileť na stanoviřtě ke skřini.“

„Tady Bořivoj, uř letím!“

Bořivoj se bleskurychle objevil na stanoviřti. Převzal od kořičky písmenko M, odletěl a řup s ním do slabikáře.

Podobně vystopovali a chytili další písmenka. „J“ si pochutnávalo na jogurtu. Písmenko P našli podle písniček, které si pobrukovalo. Písmenko A studovalo,

co je acylpyrin. Písmenko G odpočívalo na gauči.

Písmenko K obdivovalo květiny ve váze.

„Haló, haló, tady Bořivoj,“ ozvalo se z vysílačky.

„Tady Peřulda a Adélka. Co se děje, partáku?“

„Hlásím, že všechna písmenka jsou zpět ve slabikáři.“

Vtom se otevřely dveře a v nich stál Davídek. Utíkal do pokojíčku, popadl slabikář a uháněl pryč. „Ahoj, Peřuldo, Adélko a Bořivoji, já zase letím do školy. Jen jsem se vrátil pro slabikář, který jsem doma zapomněl.“ Davídek všechny tři pohladil a uháněl pryč.

Tak to bylo o fous! Kdyby nebyli tak rychlí, Davídkovi by chyběla ve slabikáři písmenka. Adélka, Peřulda a Bořivoj se na sebe hrdě podívali. Akce se povedla. „To jssssme ale šikovná parta!“ zaradoval se Bořivoj. Peřulda a Adélka o sebe plácli pacičkami. „To jsme!“

Kočička Adélka radí

Děti, těšte se do školy a radujte se, až dostanete slabikář. Naučíte se z něj znát všechna písmenka.

Papoušek Bořivoj dodává: Mějte rádi svůj slabikář.

A nakonec pejsek Peřulda radí: Kluci a holčičky, hlavně mějte rádi všechna písmenka. Bez nich byste nemohli číst pohádky, vyslovovat slova a říkat svá jména!

Jak být prima kamarádem podle vlka Bohouše

Vlk Bohouš si klidně pochrupeval. Vtom zahýbal ušima. Zase to uslyšel. Znělo to jako nářek. Bohouš otevřel jedno oko, pak druhé. Nad hlavou uviděl vosu Emílii.

Bohouš zívnuł a protáhl si packy: „Emílie, proč tak fňukáš?“

„Protože se mnou nikdo nechce kamarádit.“

„To se nedivím,“ zamručel vlk Bohouš. Všechna zvířátka v lese věděla, jak umí být vosy Emílie otravná. Klidně i někoho píchne žihadlem, když se rozzlobí.

„A co ty, vlku Bohouši? Nechtěl bys být ty můj kamarádem?“

„Ne!“ zavrčel vlk, stočil se do klubička a opět zavřel oči.

Vosa Emílie se dala do takového pláče, že by probudila i polohluchého Bohoušova strýčka.

„Nemůžeš přestat fňukat?“

„Ne, nemůžu!“ fňukala vosa Emílie a dala se ještě do hlasitějšího nářku.

To už Bohouš nevydržel. Vyskočil na všechny čtyři tlapy a běžel si najít jiné místo na spaní. Emílie se však rozletěla za ním. Když si vlk Bohouš našel pohodlné místečko, lehl si, ale vosa Emílie mu létala kolem uší.

„Hele, Emílie, já chci spát. Leť si brečet někam jinam.“

„Bohouši, prosím, prosím, pomoz mi. Nauč mě, jak být dobrou kamarádkou.“

Bohouš vykulil oči a pomyslel si: Učit tuhle otravu? Nikdy!

Vosa Emílie se ale nevzdala. „Každý přece ví, jak vlci umějí být věrnými přáteli. Všechna zvířátka v našem lese tvrdí, že vlk Bohouš je nejbáječnější kamarád.“

Vlk Bohouš dal čenich nahoru a olízl si vousy. „Nechci se vytahovat,“ snažil se vlk vypadat skromně, i když mu to vůbec nešlo, „ale je to pravda. Pro nás vlky je kamarádství hodně důležité.“

Vosa Emílie se zaradovala. „Bohouši, buď můj kamarádem.“

Bohouš zaváhal.

To vosu Emílii rozzlobilo. „Jinak tě píchnu do čenichu!“

„Vidíš to! Takhle se přece kamarád nechová!“

Vosa Emílie se zastyděla a hezky vlka poprosila: „Tak mě nauč, jak se má chovat správný kamarád. Prosím.“

„Dobrá,“ svolil vlk s povzdechem.

A tak se vosu Emílie začala učit, jak být prima kamarádkou.

Vlk zvedl packu: „Za prvé - správný kamarád nebo kamarádka nikdy nepomlouvá své kámoše...“

Emílie se zamyslela: „A co když je to nemehlo jako jezevec Hubert? Ostatní to přece musí vědět.“

„Když se ti na něm něco nelíbí, musíš to říct jemu, ne ho pomlouvat u ostatních.“

„To mám říct Hubertovi, že je nešika?“

„Kamarádovi musíš říct, co se ti na něm líbí a co ne.“

„Aha,“ přikývla Emílie a už si představovala, jak poví Hubertovi, že je hezký, že umí vyprávět vtipy, ale také že je nemehlo při sportování.

Vlk Bohouš přešel k další radě. „Za druhé - kamarádi si navzájem pomáhají. Proto nesmíš kamaráda nikdy nechat v kaši.“

„V kaši? Nikdy jsem žádného kamaráda v kaši neviděla.“ Emílie si prohlédla vlka od hlavy až k ocasu a vysvětlila mu: „Ty by ses do talíře s kaši nevešel.“

Vlk Bohouš zakoulel očima „Emílie, to se říká, když má někdo problémy. Být v kaši.“

„To tedy nevím proč,“ mumlala vosu. „Problémy nejsou dobré, zato kaše je tak sladoučká!“

Vlk Bohouš si dal hlavu mezi packy. Je to fuška učit Emílii, ale rozhodně to nechtěl vzdát. „Za třetí

- kamarádovi se nelže. Za čtvrté – kamarádi se musí mít rádi. Za páté – správný kamarád nesmí být ufnukanec, který se neumí z ničeho radovat. Za šesté – kamarádovi se neubližuje.“

„Takže ho nesmím píchnout, když mě rozzlobí?“
udiveně se vypískla vosa Emílie.

„Ne. I když se kamarádi pohádají nebo se na sebe rozzlobí, musí si umět odpustit a usmířit se,“ vysvětloval moudrý vlk Bohouš.

Vosa Emílie si sedla na Bohoušovu packu a vzdechla. „Kdo si má zapamatovat tolik věcí? Já se nikdy nestanu tak prima kamarádkou, jako jsi ty, Bohouši,“ dodala smutně Emílie a odletěla.

Vlk Bohouš se za ní díval. Bylo mu jí líto. Moc si přál, aby se voska Emílie stala správnou kamarádkou. Třeba se to ještě naučí. Poté si dal hlavu na packy a usnul.

Vosa Emílie letěla smutně lesem. Chtělo se jí plakat. Právě se dozvěděla, že se z ní nikdy nestane dobrá kámoška.

Vtom uviděla, že u tůňky, kam chodí zvířátka pít, stojí velké auto. „To je divné,“ zamumlala a rozletěla se k němu. Nikdy tu takové auto ještě nestálo. Muž, který z něho vystoupil, nevypadal jako hodný člověk. Vosa doletěla k tůňce. Jéé, ten zlý člověk vypouštěl do vody něco hodně ošklivého. Za chvíli z vody vyběhl ráček, vypadal moc a moc nemocně. Vosa Emílie si představila srnku Trnku, jezevce Miloše, sovu Haničku, slepýše Aldu, medvěda Járu a taky vlka Bohouše. Emílie se polekala, až se z tůňky napijí, určitě taky onemocní. Hlavně se bála o vlka Bohouše. Ten ji přece chtěl naučit, jak být prima kamarád.

„Tak to tedy nedovolím, aby se vlkovi a ostatním zvířátkům něco stalo!“ Vosa Emílie nasadila nejvyšší rychlost a letěla zpátky k vlkovi. „Bohouši, probud' se!“ zavřískala mu do ucha, když k němu doletěla.

Vlk polekaně vyskočil a zívnu: „Emílie, co mě zase otravuješ?“

Vosa Emílie mu ihned pověděla, co viděla. Když skončila, sedla si na vlčí tlapu a ustaraně ho prosila: „Nesmíš teď pít z tůňky. Ty a ani ostatní. Musíme jim o tom říci.“

Vlk Bohouš se usmál, až se mu zahýbaly všechny vousy u čenichu. „Tak vidíš, Emílie, tohle dělá kamarád. Právě ses stala prima kámoškou.“

Vosa Emílie lítala sem tam a zpívala si, jak je hezké být kamarádkou.

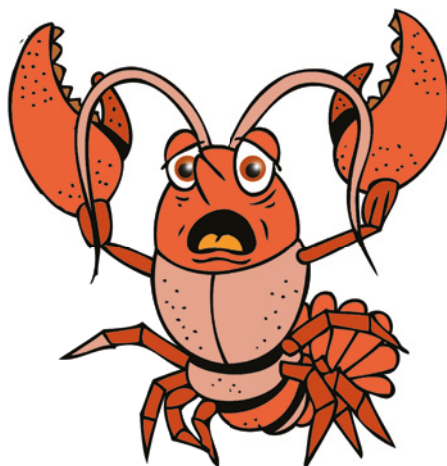
Vlk Bohouš přerušil její hrozný zpěv. „Jdeme o tom povědět ostatním a potom zavoláme na pomoc hodné lidi, kteří naši tůňku vyčistí. Tak pojď, Emčo!“

„Už letím, Bohouši.“

Vosa Emílie ho šťastně následovala. Být kamarádkou se jí moc líbilo.

Vlk Bohouš radí

Už je to tak, milí kluci a milé holčičky. Být dobrým kamarádem je báječné. Prima kamarád se raduje z přátelství a samozřejmě pomůže, když to ostatní potřebují.

O lišákovi, který hledal jméno

Malý lišák si držel hlavu mezi packami a naříkal: „Ach, jo, to je trápení. Já jsem tak nešťastný!“

„Copak tě trápí, lišáku?“ zeptal se datel Jozífek, který právě prohlížel strom, pod nímž lišák smutně ležel.

„Všichni se nějak jmenují, jen já nemám žádné jméno.“

Datel Jozífek se podíval dolů na kamaráda lišáka: „Tak si nějaké jméno najdi.“

Lišák vykulil oči a radostně vykřikl: „To je nápad! Hned se do toho pustím!“ Jak to dořekl, vyskočil a začal čenichat kolem. Po chvíli začal vyhrabávat díru a čmuchtat v ní.

Datel Jozífek na něho udiveně koukal. „Co to děláš?“

„Hledám jméno,“ odpověděl lišák.

Datel málem spadl z větve, když to slyšel. „Lišáku, jméno se nehledá v díře, ale v kalendáři.“

„Aha!“ Lišák se poškrábal za uchem. „A kde bych mohl najít nějaký kalendář?“

Datel Jozífek se zamyslel. Kalendáře, kde jsou napsaná jména, používají lidé. Proto nezbyvalo nic jiného než se vydat do města. Datel Jozífek letěl a ukazoval lišákovi cestu. Netrvalo dlouho a ocitli se u okraje města, kde stálo několik vysokých domů. Lišák se s radostí rozběhl vpřed.

Bum!

Lišák se nejdříve polekaně přikrčil, co to vedle něho spadlo. Když ale zjistil, co to je, radostně zavýskl

